

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **P. P.**, zast. Mgr. Martinem Holubem, advokátem se sídlem Kaprova 40/12, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2012, č. j. 55/100605/2011-124, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Královéhradecký kraj**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2019, č. j. 11 Af 21/2013 - 120,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Na základě žádosti žalobce o dotaci na projekt „Rozšíření ubytovací kapacity Hotelu Praha v Broumově“ uzavřeli dne 26. 1. 2006 žalobce a osoba zúčastněná na řízení smlouvu o financování akce č. RN 58/06-GS/421/1860. Podle smlouvy se osoba zúčastněná na řízení zavázala poskytnout po splnění podmínek ve smlouvě stanovených žalobci dotaci ve výši 37,56 % z celkových uznatelných nákladů akce, nejvýše však 4 000 000 Kč. Dne 27. 2. 2007 proběhla administrativní kontrola vyúčtování tohoto projektu. Podle protokolu z kontroly byly v jejím průběhu zjištěny nedostatky a žalobci byla uložena opatření k jejich nápravě a k doplnění dokumentace. Dne 9. 7. 2008 provedli zástupci Krajského úřadu Královéhradeckého kraje a Centra evropského projektování (dále jen „CEP“) kontrolu projektu podle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

finanční kontrole“). Dle závěrů uvedených v protokolu z kontroly žalobce nedodržel závazek uvedený v čl. VII. smlouvy ze dne 26. 1. 2006 provádět veškeré finanční operace související s projektem prostřednictvím zvláštních účtů uvedených ve smlouvě. Dále nebyl realizován objekt SO-04 – zázemí kuchyně, který byl předmětem žádosti i uzavřené smlouvy. Dopisem ze dne 8. 9. 2008 osoba zúčastněná na řízení žalobce informovala o svém odstoupení od smlouvy s odkazem na závěry protokolu ze dne 9. 7. 2008 o výsledku veřejnoprávní kontroly.

[2] Souběžně s tím uzavřeli na základě žádosti žalobce o dotaci na projekt „Zvýšení kvality ubytovacího zařízení Hotel Praha*** v Broumově“ dne 12. 6. 2007 žalobce a osoba zúčastněná na řízení smlouvu o financování akce č. EZ 144/07-GS/422/2887. Podle smlouvy se osoba zúčastněná na řízení zavázala poskytnout po splnění podmínek ve smlouvě stanovených žalobci dotaci ve výši 47,25 % z celkových uznatelných nákladů akce, nejvýše však 996 030 Kč. V průběhu let 2007 a 2008 proběhlo několik administrativních kontrol vyúčtování tohoto projektu. Podle protokolů z těchto kontrol byly v jejich průběhu zjištěny nedostatky a žalobci byla uložena opatření k jejich nápravě. Dne 9. 7. 2008 provedli zástupci Krajského úřadu Královéhradeckého kraje a CEP kontrolu projektu podle zákona o finanční kontrole a zjistili několik pochybení na straně žalobce, zejména v oblasti administrace projektu. Dopisem ze dne 8. 9. 2008 osoba zúčastněná na řízení žalobce informovala o svém odstoupení od smlouvy s odkazem na závěry protokolu ze dne 9. 7. 2008 o výsledku veřejnoprávní kontroly.

[3] Žalobce podal k Okresnímu soudu v Hradci Králové žalobu, již se na osobě zúčastněné na řízení domáhal zaplacení částky 4 995 982,2 Kč s příslušenstvím. Podle žaloby byly obě akce řádně zrealizovány, přesto osoba zúčastněná na řízení žalobci dotace nevyplatila. Okresní soud v Hradci Králové usnesením ze dne 27. 12. 2010, č. j. 121 C 150/2009 - 334, zamítl námitku nedostatku pravomoci soudu vznesenou osobou zúčastněnou na řízení. Nicméně usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 6. 2011, č. j. 21 Co 83/2011 - 368, bylo usnesení okresního soudu zrušeno, řízení zastaveno a věc byla postoupena Ministerstvu vnitra. Krajský soud v Hradci Králové totiž dospěl k závěru, že smlouvy, o něž žalobce opřel svůj nárok, jsou veřejnoprávními smlouvami ve smyslu § 161 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“), proto spor vzešlý z těchto smluv mělo na základě § 178 odst. 2 správního řádu rozhodnout Ministerstvo vnitra, jakožto nadřízený správní orgán kraje, který byl stranou smluv. Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 7. 11. 2011, č. j. MV-116821-2/ODK-2011, postoupilo podle § 12 správního řádu návrh na zaplacení výše uvedené částky žalovanému. V daném případě nešlo podle Ministerstva vnitra o subordinační veřejnoprávní smlouvy podle § 161 správního řádu, nýbrž o dohody podle § 36 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění pozdějších předpisů. Ministerstvo vnitra vyšlo z § 133 odst. 1 správního řádu, z něhož dovodilo, že příslušným k rozhodnutí byl ústřední správní úřad pro oblast dodržování parametrů hospodaření s finančními prostředky územních samosprávních celků, tedy žalovaný, přestože se jednalo o veřejnoprávní smlouvy uzavřené v rámci samostatné působnosti kraje.

pokračování

[4] Dne 12. 10. 2012 žalovaný rozhodnutím č. j. 55/100605/2011 - 124 zamítl podle § 141 odst. 7 správního řádu návrh žalobce na uložení povinnosti osobě zúčastněné na řízení vyplatit mu na základě obou smluv částku 4 995 982,2 Kč s příslušenstvím. Žalovaný sice dospěl k závěru, že odstoupení od obou veřejnoprávních smluv nebylo podle správního řádu možné, shledal však řadu porušení obou smluv ze strany žalobce, a proto návrhu nevyhověl. V poučení o opravném prostředku bylo uvedeno: *„Proti rozhodnutí o návrhu na zahájení sporného řízení (část I. výroku tohoto rozhodnutí) a proti rozhodnutí o nákladech řízení (část výroku II. výroku tohoto rozhodnutí) lze podat v souladu s § 152 odst. 1 správního řádu rozklad ve lhůtě do 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí (§ 152 odst. 4 ve spojení s § 83 odst. 1 správního řádu). Rozklad se podává ministru financí prostřednictvím Ministerstva financí, odboru Financování územních rozpočtů a programové financování (§ 152 odst. 4 ve spojení s § 86 odst. 1 správního řádu).“*

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2012 rozklad. Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2013, č. j. MF-100284/2012/12-RK, ministr financí rozklad zamítl, neboť se ztotožnil s žalovaným, že žalobce pochybil způsobem popsáním v rozhodnutí ze dne 12. 10. 2012. Žalobce napadl rozhodnutí ministra financí žalobou, které Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) vyhověl rozsudkem ze dne 21. 9. 2016, č. j. 11 Af 21/2013 - 56, kterým zrušil rozhodnutí ministra financí ze dne 11. 3. 2013 a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Tento první rozsudek městského soudu napadli kasační stížností žalovaný i osoba zúčastněná na řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 5. 2017, č. j. 7 Afs 251/2016 - 43, odmítl kasační stížnost žalovaného pro opožděnost, ovšem vyhověl kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení, rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že obě smlouvy o poskytnutí dotací byly veřejnoprávními smlouvami ve smyslu § 159 odst. 1 správního řádu, nikoli smlouvami soukromoprávními. Spor z jejich plnění byl tedy sporem ohledně výkladu těchto veřejnoprávních smluv a spadal pod § 169 odst. 1 správního řádu. Jak vyplývá z usnesení zvláštního senátu ze dne 30. 7. 2015, č. j. Konf 5/2014 - 8, v případě sporů z veřejnoprávní smlouvy se postupuje podle § 141 správního řádu. Proti rozhodnutí o sporu z veřejnoprávní smlouvy ovšem nelze s ohledem na § 169 odst. 2 správního řádu podat odvolání ani rozklad. V úvahu připadá pouze žaloba ve správním soudnictví podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ministr financí tedy rozhodoval o nepřipustném opravném prostředku a jeho rozhodnutí o rozkladu mělo být označeno za nicotné. Městský soud tak neměl v nyní přezkoumávané věci vůbec přistoupit k posuzování zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí ministra financí; namísto toho měl podle § 76 odst. 2 s. ř. s. vyslovit jeho nicotnost. Tato vada, ke které je povinen Nejvyšší správní soud přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), byla důvodem ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. Namísto, aby sám deklaroval nicotnost rozhodnutí ministra financí podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., přistoupil pouze ke zrušení rozsudku městského soudu. Uložil mu, aby prohlásil rozhodnutí ministra financí za nicotné, posoudil žalobu proti němu jako žalobu podanou též přímo proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2012 a poskytl žalobci, který podal rozklad veden

chybným poučením o opravném prostředku, prostor k případnému doplnění námitek vůči tomuto rozhodnutí.

[7] Městský soud v dalším řízení rozhodl, že rozhodnutí ministra financí ze dne 11. 3. 2013 je nicotné, a žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2012 zamítl. Zabýval se námitkami vznesenými v původní žalobě, naopak za opožděnou označil námitku týkající se usnesení Rady Královéhradeckého kraje, která byla vznesena až při ústním jednání. Neshledal důvodnými žalobní námitky, kterými žalobce zpochybňoval svá pochybení zjištěná při kontrolách ze dne 6. 5. 2008 a 9. 7. 2008. Za správné a odpovídající správnímu spisu naopak označil závěry žalovaného ohledně pochybení na straně žalobce, zejména v otázce úhrad faktur a jejich určitosti a pravdivosti a v otázce nerealizování objektu SO-04 – zázemí kuchyně. Nerealizování objektu SO-04 přitom nebylo bezvýznamnou odchylkou, o níž nemusel nikoho informovat, jak uváděl v žalobě. Nedůvodná byla i námitka nepřiměřenosti zamítnutí celého návrhu na poskytnutí dotace. Žalovaný navíc nerozhodoval přímo o poskytnutí nebo neposkytnutí dotace, ale o důvodnosti žalobcova návrhu proti osobě zúčastněné na řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[8] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Vytýká městskému soudu, že odmítl pro opožděnost akceptovat žalobní námitky, které vznesl až při ústním jednání a při závěrečné řeči. Připomíná, že podle prvního zrušujícího rozsudku NSS v této věci měl mít možnost vznést nové námitky a podle § 77 s. ř. s. je dokazování prováděno právě při jednání. Judikatura NSS navíc rozlišuje právo žalobce rozšířit žalobu o další skutková tvrzení a oprávnění navrhopvat důkazy k jejich prokázání, na což se ze zákona nevztahuje koncentrace řízení. Žalobce může kdykoliv před vydáním rozhodnutí navrhopvat další důkazy. Námitka týkající se nemožnosti odstoupit od smluv ohledně financování, a tedy zároveň ani platně revokovat původní usnesení Rady Královéhradeckého kraje z roku 2007, měla být považována za včasnou a řádně uplatněnou, neboť se vztahuje k bodu A/članku II. žaloby, a byla tedy podána včas.

[10] Tuto odmítnutou námitku označuje za zásadní, neboť byl konfrontován s velmi nestálým rozhodovacím procesem ze strany poskytovatele dotace a má za to, že právě tento nestálý a nepředvídatelný postoj mohl vést mimo jiné k tomu, že nedošlo ke spravedlivému řešení, za které považuje zkrácení uvedené dotace. Zkrácení dotace by přiléhavějším způsobem umožnilo zohlednit formální pochybení, která poskytovatel dotace respektive žalovaný ve stěžovatelském postupu spatřuje, avšak zároveň by nedošlo k nesprávnému a protiprávnímu zásahu do stěžovatelského legitimního očekávání na spolufinancování dotační akce. Jestliže správní orgán přizná jistou procentuální míru čerpatelnosti dotace, kterou pak úplně zruší, ačkoli by se mohl pouze pohybovat po procentní stupnici výše či níže podle počtu či závažnosti porušení, a jestliže bez podstatné změny okolností zruší možnost čerpání dotace zcela, jde o významné narušení důvěry v předvídatelnost vrchnostenského rozhodování. Stěžovatel odmítá, že by byť marginální porušení dotačních podmínek mělo bez dalšího znamenat nepřiznání, respektive

pokračování

nevyplacení dotace, případně odvod již vyplacené dotace zpět do příslušného rozpočtu v celé její výši. Stěžovatel činil vše pro to, aby investiční akce byla realizována a dokončena. Samotná přestavba a zkvalitnění budovy hotelu Praha má význam pro celé město, neboť došlo k rekonstrukci památkově chráněné budovy, zvýšení ubytovací kapacity, a tedy zatraktivnění města pro turisty, zvýšení cestovního ruchu a ekonomického přínosu pro region. Nejedná se tedy pouze o investiční akci, která by měla užitek pro samotného majitele. Městský soud poukázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33, č. 3854/2019 Sb. NSS, ale nezohlednil jeho právní věty II. a III., podle nichž je při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně nutno postupovat přiměřeně, a pokud se porušení týká jen oddělitelné části dotace, tak stanovit odvod pouze částkou, která se týká této části dotace.

[11] Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spatřuje v tom, že pominul řadu námitek k rozhodnutí. Ze všech těchto důvodů navrhuje, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že žalobní námitky označené městským soudem za opožděné nebyly předtím uplatněny ani ve sporném správním řízení, ani v žalobě a jejím doplnění v dodatečně stanovené lhůtě. Podle žalovaného postupovala osoba zúčastněná na řízení při poskytování dotace vůči stěžovateli vstřícně a poskytla mu řadu příležitostí k opravám a uvedení plateb do souladu s požadavky smluv o poskytnutí dotací. Stěžovatel již v roce 2007 po zjištění nedostatků sám odmítal možnost jakéhokoli krácení dotace, takže se jej nyní nemůže domáhat v rámci kasační stížnosti s odstupem deseti let. Sporné řízení správní je ovládáno dispoziční zásadou a žalovaný musel vycházet především z návrhů obou stran. Nemohl tedy sám postupovat, jako by postupoval v řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně a určovat případnou míru snížení poskytnuté dotace.

[13] Osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s postupem městského soudu a označila jej za souladný s požadavky vyjádřenými v prvním zrušujícím rozsudku NSS ze dne 31. 5. 2017.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Stěžovatel nejprve vytýká městskému soudu, že jeho námitky uplatněné až při ústním jednání odmítl jako opožděné. K tomu je třeba připomenout, že stěžovatel napadal žalobou podanou dne 13. 5. 2013 rozhodnutí ministra financí ze dne 11. 3. 2013 a rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2012. Když NSS vydával svůj první zrušující rozsudek ze dne 31. 5. 2017, podle nějž mohla žaloba věcně zpochybňovat pouze rozhodnutí žalovaného, nikoliv nicotné rozhodnutí ministra financí, byl si vědom toho, že dvoutměsíční lhůta pro případné rozšíření žalobních bodů již dávno uplynula. Proto v bodě

[47] rozsudku zavázal městský soud, aby v dalším řízení poskytl stěžovateli prostor k případnému doplnění žalobních námitek směřujících přímo proti rozhodnutí žalovaného.

[16] Městský soud tak postupoval a usnesením ze dne 27. 11. 2017, č. j. 11 Af 21/2013 - 97, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě dvou týdnů doplnil svou žalobu o námitky směřující proti rozhodnutí žalovaného. Výzva byla stěžovatelovu zástupci doručena dne 29. 11. 2017, lhůta pro doplnění žaloby tedy uplynula ve středu 13. 12. 2017. Městský soud se však zachoval vstřícně a akceptoval i doplnění žaloby, které stěžovatel zaslal se žádostí o prominutí zmeškání lhůty až dne 19. 12. 2017. Toto doplnění zaslal městský soud žalovanému i osobě zúčastněné na řízení a zohlednil je ve svém rozsudku (viz jeho body 57. až 60.). Tím plně dostál požadavku vyjádřenému v prvním zrušujícím rozsudku NSS a jeho postupu v tomto ohledu nelze nic vytknout.

[17] Stejně tak mu ovšem nelze vytknout ani to, že nezohlednil nové námitky, které stěžovatel nově vznesl teprve u jednání konaného dne 5. 2. 2019. V době tohoto jednání totiž uplynula nejen dvouměsíční lhůta pro podání žaloby a její rozšíření (viz § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s.) odvozující se od doručení rozhodnutí žalovaného, ale i dvoutýdenní lhůta poskytnutá dne 27. 11. 2017 k uplatnění nových žalobních námitek, čehož ostatně stěžovatel dne 19. 12. 2017 využil. Proces rozšiřování žalobních námitek v souladu s požadavkem rozsudku NSS byl tedy již ukončen. Uplatnění nových žalobních námitek při ústním jednání dne 5. 2. 2019 tudíž bylo opožděné a městský soud postupoval správně, když k těmto námitkám nepřihlížel.

[18] Šlo přitom skutečně o nové námitky týkající se možnosti revokovat původní usnesení Rady Kralovéhredeckého kraje z roku 2007, dále stěžovatelovy povinnosti vést samostatnou oddělenou analytickou účetní evidenci či tvrzení žalovaného, že úhrada některých faktur nebyla provedena ze zvláštního bankovního účtu uvedeného v každé ze smluv. Již z tohoto výčtu je patrné, že nešlo pouze o „nové důkazy“ podporující tvrzení uvedená v žalobě, nýbrž o skutečné rozšíření žaloby o nové body, které v době konání ústního jednání již bylo opožděné. Stěžovatelův poukaz na rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 - 84, č. 1834/2009 Sb. (*pozn. soudu*: stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval na „rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007 č. j. 4 Afs 176/2006 - 84“, takové rozhodnutí však neexistuje), je tedy nepřiléhavý, neboť podle tohoto rozsudku platí, že navrhování důkazů, které mají podpořit tvrzení uvedená v žalobě, nelze považovat za rozšíření žaloby, a není proto omezeno lhůtou stanovenou v § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. Zde však o navrhování důkazů nešlo. Stěžovatel tvrdil, že tato tvrzení rozšiřovala žalobní bod obsažený v bodu A/ článku II. žaloby, ale není vůbec patrné, ke kterému ze zde obsažených tvrzení by se měly tyto nové námitky vztahovat a rozvádět jej. Tato námitka tedy není důvodná.

[19] Ve zbytku kasační stížnosti stěžovatel pouze obecně kritizuje nestálý rozhodovací proces ze strany poskytovatele dotace a nespravedlivost přijatých řešení. Tím ovšem nijak konkrétně nepolemizuje s podrobným odůvodněním městského soudu, který na 22 stranách rozsudku rozebral řadu konkrétních pochybení v podobě faktur a nedodržených

pokračování

závazků plynoucích ze smluv o poskytnutí dotace. NSS připomíná, že míře obecnosti námitky odpovídá také míra obecnosti jejího vypořádání, neboť soud není oprávněn domýšlet za stěžovatele argumenty (viz rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2017, č. j. 7 As 208/2017 - 20, a judikaturu tam citovanou).

[20] Jediným konkrétnějším tvrzením v této části kasační stížnosti se stěžovatel domáhá s odkazem na usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 291/2017 - 33 zkrácení dotace, neboť by šlo o přílehavější řešení jeho pochybení. S otázkou nepřiměřenosti rozhodnutí žalovaného z hlediska posouzení této možnosti se však již dostatečně vypořádal městský soud v bodě 92. svého rozsudku. Zde připomněl, že žalovaný ve správním řízení řešil spor z veřejnoprávních smluv, jejichž stranami byli stěžovatel a osoba zúčastněná na řízení, a jejichž předmětem bylo poskytnutí dotace. Žalovaný tedy v rámci správního řízení řešil otázku, zda je důvodný návrh žalobce proti osobě zúčastněné na řízení na zaplacení požadované částky. Nerozhodoval ale o poskytnutí dotace, a nemohl tedy ani rozhodovat dle článku XVI. smluv o částečném zkrácení dotace, neboť podle bodu 16.1 o částečném zkrácení dotace rozhoduje konečný příjemce, kterým byla osoba zúčastněná na řízení, a nikoli žalovaný. S těmito argumenty stěžovatel v kasační stížnosti opět nijak konkrétně nepolemizuje, takže jeho námitce nelze vyhovět.

[21] V závěrečné námitce stěžovatel vytýká městskému soudu, že „*v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí pominul řadu námitek k rozhodnutí*“. Vůbec však nekonkretizuje, které konkrétní námitky městský soud neposoudil, takže ani tato obecná námitka není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[23] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[24] Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly nad rámec jeho úřední činnosti.

[25] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu